

Sygn. akt I ACa 195/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Krężolek

Protokolant: Julia Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2023 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego
w K.

przeciwko e - (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 września 2021 r. sygn. akt I C 1821/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej (...)spółki**

z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, w którym je zasądzono do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt : I ACa 195/22

UZASADNIENIE

W częściowym uwzględnieniu roszczeń odszkodowawczych jakie wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w Ł. - obecnie (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.- skierował Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w K. , zmierzając do wyrównania szkody jaką poniósł kompensując krzywdy doznane przez rodziców oraz brata zmarłego D. S. (1) , który jako osadzony popełnił samobójstwo do którego przyczynił się brak właściwej opieki psychiatrycznej jaką miała zapewnić strona pozwana na podstawie umowy z dyrektorem poszkodowanej placówki penitencjarnej, Sąd Okręgowy w Krakowie , wyrokiem z dnia 22 września 2021r :

- zasądził od strony pozwanej(...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz powoda Skarbu Państwa-Dyrektora Aresztu Śledczego w K. :

1. 140 000 zł , z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. 2 700 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 28 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
3. 427,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;
4. 29 960,54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty;
5. 3 604,38 zł , z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia zapłaty [pkt I];

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił [pkt II];

- nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 2 854,75 zł , tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa oraz kwotę 8 834,64 zł , tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia, której strona powodowa była zwolniona[pkt III] oraz

- zasądził od strony pozwanej e - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa-Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3 600 zł , tytułem zwrotu kosztów postępowania. [pkt IV sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

D. S. (1) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego wB. z 12 listopada 2010r w sprawie o sygnaturze(...)został tymczasowo aresztowany na okres 3 miesięcy do dnia 12 lutego 2011 r. Podejrzany był o popełnienie przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. na szkodę małoletniej M. K.. Umieszczono go w Zakładzie Karnym w T..

Dnia 17 grudnia 2010r zgłosił się do psychologa Zakładu Karnego w T., wskazując na występujące u niego, pojawiające się okresowo, drażliwości, brak kontroli emocjonalnej, izolowanie się od kontaktów z otoczeniem społecznym. W trybie pilnym został skierowany do lekarza psychiatry. Jego stan psychiczny został oceniony jako stabilny z zaleceniem obserwacji funkcjonowania osadzonego oraz monitorowania jego stanu . W trakcie wywiadu z psychologiem zaprzeczył tendencjom do podejmowania działań autoagresyjnych. W dniu 30 grudnia 2010r został przez wychowawcę zgłoszony do psychologa zakładu karnego z uwagi na zachowanie polegające na mówieniu do siebie oraz trzaskaniu drzwiami od kątka sanitarnego. Odmówił dalszego przyjmowania leków, wskazując na brak ich pozytywnego wpływu na jego osobę. Jego stan psychiczny został oceniony jako stabilny. Ponownie zapisano go na konsultację psychiatryczną. Zalecenia z poprzedniej opinii , przy pierwszym badaniu psychiatrycznym , pozostały aktualne.

W dniu 2 stycznia 2011r D. S. (1) usiłował popełnić samobójstwo poprzez powieszenie się na sznurówkach.

Podczas rozmowy po podjętej próbie samobójczej kontakt z osadzonym był utrudniony, odpowiadał półsłówkami. Przyznał jednak, że będzie próbował się wieszać. W związku z tym został osadzony w monitorowanej celi zabezpieczającej, na łóżku w pasie wieloczęściowym, powodującym zablokowanie klatki piersiowej, rąk i nóg.

W tym samym dniu został przetransportowany do Szpitala Aresztu Śledczego w K. na oddział obserwacji sądowo – psychiatrycznej. Podczas przejazdu miał zabezpieczoną głowę kaskiem, a ręce związane w pas jednoczęściowy. W trakcie transportu zachowywał się spokojnie.

W dniu 2 czerwca 2008 roku Dyrektor Aresztu Śledczego w K. zawarł Niepublicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej (...) spółka z o.o. w Ł. umowę świadczenia usług medycznych na zasadzie outsourcingu. Umowę przedłużano kolejnymi aneksami.

Na jej podstawie wykonawca zobowiązany był do realizowania , za wynagrodzeniem, dyżurów w oddziale obserwacji sądowo – psychiatrycznej w systemie „pod telefon” z opcją przybycia do Aresztu Śledczego w K.. Świadczenia te miały być wykonywane przez personel medyczny o kwalifikacjach wymaganych odrębnymi przepisami i w liczbie niezbędnej do wykonania świadczenia, z wykorzystaniem stanowiącej własność zamawiającego infrastruktury (§ 1 umowy).

Strony postanowiły, że w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przedmiotu umowy przez spółkę, druga strona ma prawo dochodzenia odszkodowania (§ 20 umowy). Jedną z osób upoważnionych do wykonywania świadczeń w ramach zawartej pomiędzy stronami umowy była lekarz psychiatra K. Z. (1).

Do Szpitala Aresztu Śledczego w K. D. S. (1) został przyjęty z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych. W momencie przyjęcia oświadczył, że będzie spokojny i nie popełni samobójstwa.

Wezwano do niego lekarza psychiatrę K. Z. (1), która zapoznała się z całością dokumentacji osadzonego – książką zdrowia oraz skierowaniem na hospitalizację. Przeprowadziła z pacjentem badanie psychiatryczne, rozmawiając na temat dolegliwości, wcześniejszej linii życiowej, ewentualnego leczenia psychiatrycznego. Podczas badania D. S. (1) potwierdzał tendencje suicydalne. Brak było objawów psychotycznych. W trakcie badania internistycznego osadzony był w obniżonym nastroju i stanie spowolnienia psychoruchowego. Podczas badania przyszłej ofiary samobójstwa lekarz psychiatra miała do dyspozycji wszystkie leki i środki jakie powinny się znajdować na oddziale psychiatrii. Nie zastosowała leku uspokajającego, dlatego że w jej ocenie nie było do tego wskazań. D. S. (1) był wówczas spokojny, wycofany oraz nie podawał objawów lękowych. Podczas rozmowy z lekarzem nie mówił, że będzie ponawiał próby samobójcze.

Pacjent otrzymał lek antydepresyjny i normalizujący popęd oraz zalecono podanie mu leku R. w razie potrzeby, o którego zastosowaniu miała zdecydować zajmująca się nim pielęgniarka.

D. S. (1) po badaniu został umieszczony w celi bez monitoringu. W osłoniętym kąćniku sanitarnym była toaleta, która nie była widoczna przez wizjer. W celi przebywali z nim inni osadzeni po próbach samobójczych. Panował w niej spokój.

Jak ustala dalej Sąd, na oddziale szpitalnym osadzonemu pacjentowi zabierana jest całość ubrania , a otrzymuje piżamę , szlafrok oraz klapki. W piżamach znajduje się gumka, a w szlafroku pasek do przewiązania się.

Osadzonym, którzy mają za sobą próby samobójcze, zakłada się kartę osadzonego samobójcy i umieszcza w celi powyżej trzech osób. Jeżeli jest monitoring osadzony może przebywać w celi sam. Takim osadzonym zabiera się paski, ale pozostawia się sznurówki. Po celi poruszają się po wydawanych przez Areszt Śledczy klapkach. Sprawowana jest nad nimi częstsza kontrola, w porze nocnej nie rzadziej niż co godzinę.

Personel Aresztu Śledczego w K. wiedział, że osadzony był po próbie samobójczej. W związku z tym zwiększono kontrolę poprzez dogłębne oglądanie celi przez wizjer częściej niż to było przewidziane.

W porze nocnej D. S. (1) miał przyjąć leki zalecone przez lekarza. Początkowo nie chciał tego uczynić, jednak po pewnym czasie leki te przyjął.

W dniu 3 stycznia 2011 roku o godz. 5.20 D. S. (1) dokonał próby samobójczej przez powieszenie się na pasku od piżamy na rurze do toalety. Został znaleziony przez oddziałowego podczas rutynowej kontroli przez wizjer. Pozostali osadzeni w tym momencie spali.

Podjęto około godzinną akcję resuscytacyjną. Następnie przewieziono go do szpitala (...)w K.. W momencie przyjęcia do oddziału intensywnej terapii, był nieprzytomny. Jego stan był ciężki., a 7 stycznia 2011 r zmarł z powodu rozległych zmian niedokrwiennych mózgu oraz w mięśniu sercowym na skutek powieszenia z następowym zatrzymaniem krążenia.

Z dalszej części ustaleń wynika , iż lekarz psychiatra prawidłowo przeprowadziła z osadzonym D. S. (1) wywiad psychiatryczny. Diagnoza występowania tendencji samobójczych dokonywana jest na podstawie analizy dostępnej dokumentacji i osobistej oceny stanu psychicznego, w tym przez osobiste zadanie pytań odnośnie takich skłonności.

Postawione przez lekarza rozpoznanie zaburzeń adaptacyjnych było prawidłowe, adekwatne do informacji uzyskanych w wywiadzie od pacjenta i zawartych w dostępnej wówczas dokumentacji. Prawidłowe było także rozpoznanie tendencji samobójczych D. S. (1).

Po przyjęciu do placówki penitencjarnej w K. nie zapadła jednak decyzja lekarza o podaniu silnego leku uspokajającego, który mógłby zapobiec działaniu samobójczemu mimo, że w świetle wszystkich okoliczności towarzyszących przyjęciu na oddział wynikało, że był pacjentem o wysokim ryzyku zagrożenia samobójstwem. W szczególności za koniecznością podjęcia takiego leczenia przemawiała wcześniejsza próba samobójcza i stan silnego wzburzenia pacjenta.

Zaordynowane przez K. Z. (1) leki nie były adekwatne do rozpoznania gdyż nie są przeznaczone do leczenia tzw. stanów ostrych . Służą do dłuższej trwającej stabilizacji nastroju i są podawane przewlekle.

Wprawdzie zaleciła stosowanie leku uspokajającego- R., ale z zastrzeżeniem zastosowania go nie w sposób stały ale doraźnie w przypadku potwierdzonego stanu niepokoju. Tymczasem zastosowanie tego leku w takiej jak wskazała lub większej dawce, zredukowałoby znacznie ryzyko pozbawienia się życia przez D. S. (1). Na tym polega nieprawidłowość jej postępowania z tym pacjentem.

Z dalszej części ustaleń wynika , iż wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 r w sprawie o sygnaturze(...)Sąd Okręgowy w K. zasądził od Skarbu Państwa- Dyrektora Aresztu Śledczego w K. na rzecz rodziców zmarłego osadzonego, A. S. oraz K. S. (1) kwoty po 60.000 zł, a na rzecz jego brata K. S. (2) kwotę 20.000 zł.

Strona pozwana została w tym postępowaniu uznana odpowiedzialną za zaniechania przy udzieleniu D. S. (1) opieki medycznej oraz za pozostającą w związku przyczynowym z tym zaniechaniem śmierć osadzonego.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r. w sprawie o sygnaturze (...), Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację strony pozwanej, zasądzając na rzecz A. S., K. S. (1) i K. S. (2) kwoty po 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Kwota 140.000 zł została wypłacona powodom w dniu 10 czerwca 2015 roku, a kwota 2.700 zł w dniu 28 lipca 2015 r. .

Pismem z 2 czerwca 2015 roku pozwana spółka została poinformowana o obowiązku zapłaty tych kwot na rzecz Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K.. Pismem doręczonym spółce 15 czerwca 2015r. została wezwana do zapłaty kwoty 140.000,00 zł, a pismem z dnia 28 lipca 2015 r– kwoty 2.700zł.

Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie (...)strona powodowa została wezwana przez Sąd Okręgowy w K. do uiszczenia zaliczki na uzupełnienie wydatków na opinie biegłej przeprowadzone w trakcie postępowania , w kwocie 427,88 zł. Zażalenie na powyższe zarządzenie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 28 kwietnia 2016 r w sprawie oznaczonej sygnaturą akt (...).

W dniu 10 czerwca 2016r sumę tę zapłaciła , a 14 czerwca tego roku wezwała pozwaną o jej zwrot.

Pismem z 27 stycznia 2017 r. Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w K. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty na swoją rzecz kwoty 34.188,54 zł albowiem Sąd Rejonowy (...)wK. , wyrokiem z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze (...) , zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K. na rzecz powodów A. S. i K. S. (1) kwoty po 14.980,27 zł oraz po 2.124 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższe należności zostały przekazane Skarb Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K. na rzecz powodów w dniu 10 stycznia 2017r.

Pismem z dnia 16 marca 2017 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4.800 zł stanowiącej równowartość kosztów postępowania apelacyjnego zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia

2016 r. w sprawie o sygnaturze (...)na rzecz powodów (po 2.400 zł na rzecz każdego z nich), którą Skarb Państwa na rzecz rodziców zmarłego zapłacił.

W dniu 22 czerwca 2017r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz kwoty 4.852,63 zł. dlatego , że wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy (...) w K. w sprawie o sygnaturze (...) , zasądził od Skarbu Państwa - Dyrektora Aresztu Śledczego w K. na rzecz K. S. (2) kwotę 3 604,38 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.034,65 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Skarb Państwa wypłacił K. S. (2) te kwoty wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 213,60 zł

Sąd Okręgowy ustalił także , iż Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...). został przekształcony w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. (...) jest marką handlową dla usług świadczonych przez tę spółkę. W trakcie postępowania strona powodowa zmieniła nazwę (...) spółka z z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Wyrokiem Sądu Rejonowego (...)w K. z dnia 1 lutego 2019r. w sprawie o sygnaturze (...)K. Z. (1) została uniewinniona od zarzutu , że 2 stycznia 2011 roku w K., będąc zobowiązaną do opieki psychiatrycznej nad osadzonym w Areszcie Śledczym w K. D. S. (1), zaniechała zaordynowania leków wykazujących szybkie działanie sedatywne i dających przez to pełniejsze zabezpieczenie w krótkiej perspektywie czasowej lub wydania polecenia unieruchomienia pacjenta, czym naraziła go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Ocenę prawną roszczenia odszkodowawczego strony powodowej , które uznał za usprawiedliwione tak co do zasady jak i w zdecydowanej części jeżeli chodzi o jego rozmiar ilościowy , Sąd Okręgowy oparł na stwierdzeniach i wnioskach , które można podsumować w następujący sposób :

a/ strona powodowa ostatecznie domagała się od strony pozwanej zapłaty kwoty 182.189,05 zł, i wskazując na odszkodowawczy charakter tego roszczenia, identyfikowała uszczerbek majątkowy podlegający wyrównaniu jako wynikający z tego , że Skarb Państwa - Dyrektor Aresztu Śledczego w K. , musiał zapłacić świadczenia wyrównawcze na rzecz członków najbliższej rodziny D. S. (1) , który popełnił samobójstwo w jednostce penitencjarnej w następstwie nieprawidłowego wykonywania przez pozwaną umowy łączącej strony sporu o świadczenie usług medycznych w zakresie opieki psychiatrycznej nad osadzonymi.

Tych nieprawidłowości, w zakresie rodzaju zaordynowanych leków wobec ówczesnego stanu D. S. i nie sięgnięcia po środki przymusu bezpośredniego , prowadzących do samobójstwa w dniu 3 stycznia 2011r miała dopuścić się lekarka tej specjalności K. Z. (1) za której sposób postępowania w zakresie sposobu leczenia osoby o wyraźnych przejawach zamiarów suicydalnych i wskazaniach co do możliwości ich rzeczywistej realizacji , odpowiada pozwana spółka,

b/ niezasadny był podnoszony przez stronę powodową zarzut , iż w ramach oceny tego roszczenia Sąd jest związany treścią wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 listopada 2014r w sprawie (...)w którym rodzice i brat zmarłego uzyskali od Skarbu Państwa- Dyrektora Aresztu Śledczego w K. zadośćuczynienia służące wyrównaniu krzywd spowodowanych tragiczną śmiercią syna i brata.

Zdaniem Sądu I instancji , norma art. 365 kpc nie stanowi przeszkody dla pozwanej spółki , która nie była stroną w tamtym postępowaniu do tego aby za pomocą wszystkich dostępnych dowodów, kwestionować podstawy odpowiedzialności Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K. za zdarzenia współprzyczyniające się do tej śmierci i w konsekwencji jej następstw po stronie osób najbliższych zmarłego.

W tym kontekście , odwołując się do treści art. 11 kpc , Sąd zwrócił uwagę , że nie był , w ramach dokonywanej oceny roszczenia, związany wyrokiem uniewinniającym K. Z. (1),

c/ po przedstawieniu przesłanek normatywnych , warunkujących przypisanie dłużnikowi odpowiedzialności za szkodę za niewłaściwe wykonywanie umowy / art. 471kc / , Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , że strona powodowa dowiodła w postępowaniu , iż doznała uszczerbku majątkowego w rozumieniu tej normy.

Z niekwestionowanych przez strony okoliczności faktycznych wynika, że Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w K. wypłacił na rzecz rodziców i brata D. S. (1) kwoty w łącznej wysokości 181.761,17 zł oraz kwotę 427,88 zł na rachunek Sądu Okręgowego w K., co nadto zostało potwierdzone załączonymi do akt potwierdzeniami przelewów.

Do zapłaty tych sum Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w K. był zobowiązany na podstawie prawomocnych orzeczeń sądowych, z których zasadnicze znaczenie miał wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 listopada 2014r, sygn. akt (...), którym potwierdzona została jego odpowiedzialność za zaniechanie przy udzielaniu D. S. (1) opieki medycznej oraz za pozostającą w związku przyczynowym z tym zaniechaniem szkodą w postaci śmierci osadzonego.

Z ustalonych w postępowaniu faktów wynika, iż w dniu 2 stycznia 2011 roku lekarz psychiatra K. Z. (1), za której działania ponosi odpowiedzialność strona pozwana, konsultowała i objęła opieką medyczną osadzonego D. S. (1), który tego dnia przybył na oddział obserwacji sądowo – psychiatrycznej Aresztu Śledczego w K., przewieziony z ZK w T., po pierwszej próbie samobójczej. Po przeprowadzeniu z nim wywiadu lekarz zleciła mu lek antydepresyjny i normalizujący napęd oraz zaleciła podanie mu leku R. w razie potrzeby, o zastosowaniu którego miała zadecydować zajmująca się nim pielęgniarka.

Opinie biegłych – specjalistów z zakresu psychiatrii, które były podstawą ocen i konkluzji Sądu I instancji, pozwoliły na stanowcze stwierdzenie zgodnie z którym w świetle obecnie dostępnej wiedzy medycznej niepodanie osadzonemu D. S. (1) przez K. Z. (1) leków sedatywnych tj. nierozpisanie R. jako leku stosowanego stale, a jedynie doraźnie, było zachowaniem nieprawidłowym.

To oznacza, iż doszło do nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną, które polegało na niezapewnieniu osadzonemu D. S. (1) odpowiedniej opieki medycznej, do czego pozwana spółka była zobowiązana na podstawie zawartej pomiędzy stronami umowy na wykonywanie usług zdrowotnych.

Pozwana odpowiada bowiem za nieprawidłowe działanie / leczenie / lekarza K. Z. (1), której nazwisko było wymienione w załączniku nr (...) do umowy z dnia 2 czerwca 2008 r jako jednej z osób wykonujących świadczenia objęte jej zakresem.

d/ Pozwana - obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.-nie zdołała w postępowaniu obalić domniemania z art. 471 k.c. iż nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem działania, za które odpowiedzialność ponosi dłużnik. Z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wynika, że K. Z. (1) czasie ordynowania leczenia D. S. (1) miała do dyspozycji wszystkie niezbędne ku temu środki, które powinny znajdować się na szpitalnym oddziale psychiatrycznym,

e/ zdaniem Sądu I instancji należy potwierdzić, w świetle tych okoliczności, także adekwatny związek przyczynowy między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania umownego przez spółkę a szkodą strony powodowej.

Wskazał, iż przypadku zaniechania związek ten zachodzi wówczas, gdy określona przyczyna nie wywołałaby skutku w postaci szkody, gdyby pomiędzy tę przyczynę a skutek włączyło się określone działanie, do którego jednak nie doszło. Oznacza to zatem, że gdyby doszło do pożądanego działania, szkoda by nie powstała.

Istotę odpowiedzialności strony pozwanej stanowił tzw. błąd medyczny, co w zasadzie wykluczało możliwość ustalenia związku przyczynowego w sposób pewny. Uprawnione było jednak w tej sytuacji sięgnięcie do domniemań faktycznych, mający zastosowanie szczególnie w sprawach, w których wykazanie związku przyczynowo- skutkowego jest bardzo utrudnione czy wręcz niemożliwe. Jedną z form takiego ułatwienia dla strony dochodzącej roszczenia wywodzonego z następstw takiego błędu, jest konstrukcja dowodu *prima facie*, która ma zastosowanie, zdaniem Sądu także w rozstrzyganej sprawie.

Skorzystanie z niej służy przeniesieniu na stronę przeciwną, która zna okoliczności towarzyszące powstaniu szkody i może je wykazać, ciężaru wykazania prawidłowości i staranności swojego działania.

Chociaż , jak argumentował dalej Sąd I instancji , dowód prima facie zwalnia stronę ponoszącą ciężar dowodu od żmudnego wykazania wszystkich etapów związku przyczynowego między pierwotnym zdarzeniem sprawczym a szkodą, to jednak wymaga wysokiego prawdopodobieństwa istnienia pierwszego i kolejnych zdarzeń sprawczych, pozwalających traktować je jako oczywiste. Jeżeli strona, przeciwko której działa ta konstrukcja, przeprowadzi dowód, że w konkretnych okolicznościach sprawy założony związek przyczynowo-skutkowy nie zachodzi lub że skutek został spowodowany inną przyczyną, to na założonej przez Sąd więzi przyczynowo-skutkowej nie będzie można konstruować podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Jego zdaniem , w realiach rozstrzyganej sprawy , ustalenia faktyczne pozwalają na wniosek , iż niezastosowanie przez lekarza psychiatrę w stosunku do D. S. (1) odpowiednich leków - z grupy benzodwazepin- przy deklarowanych przez osadzonego tendencjach samobójczych było działaniem nieprawidłowym i wywołało ryzyko kolejnego targnięcia się na swoje życie. Zostało również wykazane, że podanie właściwych leków [[R. podawane w sposób stały], znacznie obniżyłoby ryzyko takiej kolejnej próby.

Istotne znaczenie ma również okoliczność, że D. S. (1) podjął wcześniej próbę samobójczą i z tego powodu został przeniesiony na oddział szpitalny Aresztu Śledczego w K.. To przeniesienie świadczy to o tym, że lekarze sprawujący nad nim opiekę w T. przewidywali możliwość kolejnych prób samobójczych. Świadczy o tym niezbiecie notatka dnia 2 stycznia 2011 r., w której lekarz w T./ dr W. M. - uwaga redakcyjna S.A.] , odnotował m.in. „uporczywe myśli samobójcze”. Podobnie stan pacjenta opisał lekarz w Areszcie Śledczym w K. przy przyjęciu na oddział , stwierdzając „ tendencje suicydialne”.

Z opinii biegłych wynika, że w takich sytuacjach należy pilnie podać leki doraźnie uspokajające na bazie R.. Działań takich zabrakło. Dodatkowo wskazać należy, że nawet gdyby lekarz odpowiedzialny za osadzonego uważał, że takie leki nie zapobiegłyby kolejnej próbie samobójczej to winien podjąć decyzję o unieruchomieniu osadzonego, który to środek stosowano już wcześniej.[w ZK w T. – uwaga redakcyjna S.A.].

Powyższe oznacza, iż w sprawie został wykazany wysoki stopień prawdopodobieństwa zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym, a powstałą szkodą. Tym samym doszło do przeniesienia ciężaru dowodzenia na pozwaną spółkę , która nie zdołała jednak wykazać, że do próby samobójczej doszłoby nawet gdyby zatrudniony przez nią lekarz psychiatra zastosowała właściwe środki medyczne czy też zleciła zastosowanie środków przymusu bezpośredniego [w postaci unieruchomienia pasami- uwaga redakcyjna S.A.].

W konsekwencji uznać należy , iż wszystkie przesłanki normatywne odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej zostały przez Skarb Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K. wykazane,

f/ nietrafny jest, stawiany przez pozwaną zarzut przyczynienia się funkcjonariuszy strony powodowej do szkody czy , tym bardziej , jej współodpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz opinii biegłych nie wynika, aby działania podjęte przez stronę powodową przyczyniły się targnięcia się przez osadzonego na własne życie. Nadto strona pozwana nie wskazała, które konkretnie zachowania pracowników Aresztu Śledczego w K. bądź innych podmiotów miały wpływ na zaistniałą szkodę.

Brak jest podstaw w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu aby stwierdzić , że do śmierci D. S. (1) przyczynili się współwięźniowie. Nie można też, w sposób uzasadniony jego treścią przyjąć , iż do jego tragicznego zgonu doprowadziły lub mu sprzyjały targnięciu się na życie zaniedbania organizacyjne w ramach struktury aresztu jako jednostki penitencjarnej.

Odwolując się o wniosków wynikających z opracowań biegłych , które stanowiły część tergo materiału, Sąd I instancji wskazał , iż eksperci zwrócili uwagę , iż D. S. (1) mógł dokonać próby samobójczej również za pomocą innych

przedmiotów, od tego na którym powiesił się [pasek od piżamy – uwaga redakcyjna S.A.] ; jak sama piżama, czy też rama łóżka.

Ofiara samobójstwa została umieszczona w celi wieloosobowej ze zwiększoną częstotliwością kontroli, dokonywanej co 40 min. Cella ta była przeznaczona dla spokojnych osadzonych, którzy dokonali już wcześniej prób samobójczych. D. S. (1) w celi nie posiadał innych przedmiotów poza piżamą. Nawet gdyby uznać, że jej posiadanie stanowiło w jego przypadku realne ryzyko wykorzystania jej do próby samobójczej, lekarz psychiatra dokonując przyjęcia powinien oprócz stosownych leków, polecić zastosowanie unieruchomienia pasami,

g/ bezzasadny jest również zarzut pozwanej spółki ,która powołując się na postanowienia umowy zawartej przez strony twierdziła , iż powództwo jest przedwczesne albowiem Skarb Państwa powinien w pierwszej kolejności wezwać [i dochodzić] od niej, o ile uważał , iż nie realizowała swoich obowiązków prawidłowo , kary umownej.

Sąd Okręgowy , odwołując się do §20 umowy stron z dnia 2 czerwca 2008r ocenił , iż skoro zastrzeżono tym postanowieniem na rzecz strony powodowej możliwość dochodzenia odszkodowania, w przypadku nienależytego wykonania przedmiotu umowy przez stronę pozwaną, to tym samym strony wyłączyły wynikającą z art. 484§1 kc regułę , iż niedopuszczalne jest żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary. Strona powodowa mogła zatem dochodzić wyrównania szkody na zasadach ogólnych przewidzianych przez kodeks cywilny,

h/ rozważając wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , iż jego pierwszym elementem składowym są sumy , które Dyrektor Aresztu Śledczego w K. wypłacił rodzicom i bratu D. S. (1), realizując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w K. w sprawie o sygnaturze (...). Uznał przy tym , iż nie jest wprawdzie związany wysokością przyznanych tym orzeczeniem zadośćuczynień dla każdego z pokrzywdzonych , tym nie mniej fakty, które określają rozmiar tych uszczerbków po stronie rodziców i brata zmarłego, uzasadniały, także w jego ocenie , wysokości zasądzonych na ich rzecz świadczeń wyrównawczych.

Kwotę tę powiększają także przyznane im koszty procesu. [140 000zł oraz 2700 zł]. Sąd podkreślił przy tym , że sumy wyrównawcze, ostatecznie tym wyrokiem objęte były niższe od żądanych przez najbliższych zmarłego, stąd należy uznać , iż podjęcie obrony procesowej przez Skarb Państwa w tamtym sporze było usprawiedliwione , a wcześniejsza, przed zakończeniem procesu odmowa wypłaty świadczeń usprawiedliwiona albowiem dopiero postępowanie dowodowe w jego ramach wykazało uchybienia w opiece medycznej nad ofiarą samobójstwa.

Tak opisany , pierwszy składnik należnego odszkodowania, został zasądzony od strony pozwanej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 lipca 2015 r. co było konsekwencją daty wezwania do zapłaty tej sumy przez pozwana spółkę , zgodnie z art. 455 kc.

Drugim elementem składowym tego świadczenia należnego Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K. była kwota 427,88 zł , odpowiadająca pokrytemu przez stronę powodową wydatkowi na opinie biegłej lekarza psychiatry w postępowaniu oznaczonym sygnaturą (...). Odsetki za opóźnienie od tej sumy zostały zasądzone także od daty wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanej dłużniczki.

Trzecią składową odszkodowania jest kwota 29 960,54 zł, która wynika z odsetek zasądzonych od kwot przyznanych tytułem zadośćuczynienia w procesie oznaczonym sygnaturą (...).

W stosunku do niej Sąd Okręgowy wskazał na wstępie , że członkowie rodziny generacyjnej zmarłego w tym procesie nie dochodzili należności odsetkowych. Dochodzili ich odrębnie w dwóch kolejnych sprawach oznaczonych sygnaturami (...)[rodzice zmarłego] – i (...)[jego brat – uwaga redakcyjna S.A.] , w których zostały zasądzone.

Zdaniem Sądu także te należności pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze sposobem wykonywania obowiązku umownego przez pozwana spółkę . Skoro rodzina D. S. (1) nie podnosiła takich żądań wcześniej , to brak było podstaw do dobrowolnej ich zapłaty przez Skarb Państwa bez narażenia się na trafny zarzut spełnienia tego

świadczenia bez podstawy prawnej . Ponadto opóźnienie w zapłacie odsetek nie zwiększało w tym przypadku szkody bowiem ze względu na ich okresowy charakter ulegały one stopniowemu przedawnieniu.

Uznał jednak , że niezasadnie w ramach roszczenia odszkodowawczego strona powodowa dochodzi równowartości kosztów procesu , którymi została obciążona w postępowaniu (...). Ocenił , że za ich powstanie odpowiedzialność ponosi wyłącznie strona powodowa, która dysponując wyrokiem zasądającym zadośćuczynienie winna wypłacić należne odsetki w dacie wezwania, a już na pewno uznać w tym zakresie pozew przy pierwszej czynności procesowej, co uchroniłoby ją przed kosztami postępowania dla strony przeciwnej.

Skoro jednak obecna strona powodowa wdała się w spór odsetkowy z rodzicami zmarłego to ponosi tego konsekwencje w postaci obowiązku pokrycia kosztów przeciwnika, których nie może przerzucić w ramach roszczenia odszkodowawczego na spółkę z Ł.. Oceny tej nie zmienia częściowa skuteczność obrony (w zakresie przedawnienia), bowiem Skarb państwa miał możliwość częściowego uznania roszczenia lub dobrowolnej, częściowej zapłaty. Podobnie ocenić należy koszty postępowania apelacyjnego.

Tym samym w tym zakresie - co do kosztów postępowania w sprawie (...) i (...) - prowadzonego przez Sąd Okręgowy w K.- powództwo zostało ocenione jako niezasadne i jako takie podlegające w tym zakresie oddaleniu.

Taka sama argumentacja znalazła się u podstaw oddalenia roszczenia odszkodowawczego w części obejmującej zwrot kosztów postępowania o odsetki od zadośćuczynienia , jakie w sprawie (...) wytoczył przeciwko obecnej stronie powodowej brat zmarłego K. S. (2).

Oddalenie objęło także żadaną z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie tej należności [odsetkowej] kwoty 213, 60 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 kpc albowiem Sąd przyjął , że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia jedynie w niewielkim zakresie.

Zważywszy na ostateczni wynik sporu , na podstawie art 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, strona pozwana została obciążona na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie wydatkami związanymi z postępowaniem , w kwocie łącznej 2 854,75 zł, której elementy składowe zostały przez Sąd szczegółowo wyliczone. Ponadto pozwana spółka została zobowiązana do pokrycia opłaty sądowej od pozwu , której strona przeciwna nie była obowiązana ponosić .

Apelację od tego orzeczenia złożyła strona pozwana i zaskarżając je w punktach I, III i IV sentencji , w pierwszej kolejności domagała się wydania przez Sąd Apelacyjny orzeczenia kasatoryjnego z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

Na wypadek nie podzielenia tej oceny , skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania apelacyjnego.

Środek odwoławczy został oparty na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści kwestionowanego wyroku istotne znaczenie , a to art. 327¹§1 kpc poprzez to , iż uzasadnienie wyroku jest sprzeczne z jego sentencją albowiem według tych motywów , powództwo Skarbu Państwa - Dyrektora Aresztu Śledczego w K. zostało ocenione jako nieuzasadnione i podlegało oddaleniu,

- naruszenia prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 471 kc.

Zdaniem strony pozwanej norma ta została naruszona w następstwie nieuzasadnionego faktami ustalonymi w sprawie, przyjęcia przez Sąd I instancji , iż zostały spełnione wszystkie przesłanki kontraktowej odpowiedzialności skarżącej wobec Skarbu Państwa. Tymczasem , zdaniem spółki, okoliczności faktyczne nie potwierdzają dostatecznie tego , że można potwierdzić adekwatny związek przyczynowy pomiędzy nieprawidłowym wykonaniem obowiązków umownych

przez spółkę a szkodą strony przeciwnej , będącą następstwem okoliczności za które(...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. ponosi odpowiedzialność .

W motywach swojego stanowiska strona pozwana eksponowała wskazaną wyżej sprzeczność pomiędzy treścią wyroku a jego pisemnymi motywami , która jej zdaniem , świadcząc o nierozpoznaniu istoty sprawy , uniemożliwia zajęcie całościowego stanowiska procesowego przez skarżącą . Chociażby dlatego , iż wobec opisanej sprzeczności, nie jest wiadomym w jaki sposób Sąd I instancji odniósł się do zarzutów podnoszonych w toku sporu przez spółkę.

Ponadto odwołując się do wybranej przez siebie części wniosków opinii biegłych (...) w W. wydanej w postępowaniu karnym przeciwko K. Z. (1), motywując zarzut materialny, strona pozwana wskazywała na potwierdzoną w tym opracowaniu prawidłowość postępowania lekarza psychiatry za którą umownie odpowiadała, w procesie leczenia D. S. (1) . Podnosiła w szczególności , iż nawet zlecenie stosowania przez niego leków z grupy benzodwiazepin , [w tym R.] w inny sposób niż to miało miejsce , nie wykluczyłoby możliwości targnięcia się osadzonego na życie i nie można też stwierdzić w jakim stopniu zlecenie ich i stosowanie zmniejszyłoby ryzyko podjęcia próby samobójczej.

Po złożeniu apelacji na piśmie pozwana spółka nie uzupełniała swojego stanowiska, a na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 listopada 2023r podtrzymała je , nie wzbogacając dotąd zaprezentowanej argumentacji , mającej wspierać stawiane zarzuty.

Odpowiadając na apelację reprezentująca stronę powodową Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej domagała się oddalenia apelacji jako pozbawionej uzasadnionych podstaw oraz przyznania na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu odpowiedzi odniosła się polemicznie do każdego z podniesionych przez przeciwniczkę procesową zarzutów.

W szczególności akcentowała to , iż eksponowana przez skarżącą sprzeczność pomiędzy treścią zaskarżonego wyroku a jego pisemnym uzasadnieniem nie zachodzi albowiem Sąd I instancji w ustnych motywach orzeczenia , po ogłoszeniu wyroku , przy obecności pełnomocników stron , wskazał na zasadnicze powody uznania roszczenia strony powodowej za uzasadnione w znacznej części , w warunkach realizacji wszystkich przesłanek warunkujących odpowiedzialność kontraktową pozwanej spółki wobec Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w K..

Ponadto dostrzegając własny błąd, dokonał sprostowania treści pisemnego uzasadnienia wyroku z dnia 22 września 2021r , a treść tych motywów , po ich sprostowaniu , została doręczona zarówno pełnomocnikowi strony skarżącej jak i Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy strony pozwanej nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Nie można podzielić jako uzasadnionego , żadnego z zarzutów na jakich opiera się jego konstrukcja .

Najdalej idącym zarzutem jest zarzut nierozpoznania istoty sprawy.

Należy uznać go za nietrafny.

Nierozpoznanie istoty sprawy polega na wydaniu przez Sąd niższej instancji orzeczenia, które nie odnosi się do tego, co było przedmiotem roszczenia powoda w zaznaczeniu procesowym albo też na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania lub materialnych i formalnych zarzutów strony przeciwnej.

Oceny realizacji tej podstawy do ewentualnego wydania przez Sąd II instancji orzeczenia kasatoryjnego należy dokonywać na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę

rozstrzygnięcia. Bez znaczenia dla niej pozostają możliwe wady postępowania czy też takie zarzuty pozwanego, które dla przedmiotu rozstrzygnięcia były irrelewantne.

/ por. także wyrażające podobne stanowisko, powołane jedynie dla przykładu, judykaty Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1999r., sygn. II UKN 589/98 oraz z dnia 27 czerwca 2014, sygn. V CZ 45/14, powołane za zbiorem Legalis /.

Oceniając weryfikowany zarzut pozwanej przez pryzmat generalistów wykładniczych tego pojęcia, jakim posługuje się art. 386 §4 kpc, odwołując się do okoliczności dotyczących rozpoznawanej sprawy wskazać w pierwszej kolejności należy, że Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w K. formułował dochodzone roszczenie jako mające charakter odszkodowawczy, wywodząc je z niewłaściwego wykonania przez stronę obecnie skarżącą jej obowiązków wynikających z umowy stron zawartej w dniu 2 czerwca 2008r i obowiązującej w dniach udzielania pomocy medycznej osadzonemu w AŚ w K. D. S. (1) przez lekarza psychiatrę K. Z. (1) za skutki postępowania której odpowiadała pozwana oraz podjęcia przez pacjenta [jak się okazało skutecznej] próby samobójczej.

Sąd I instancji rozpoznając sprawę ocenił tak zidentyfikowane, poddane pod osąd roszczenie procesowe, której konsekwencją była treść orzeczenia z dnia 22 września 2021r. Wobec tego nie można zasadnie mówić, że istota sprawy sprawy nie została rozpoznana.

Treść motywów apelacji wskazuje, że realizację tego zarzutu (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. łączy ściśle z zarzutem procesowym naruszenia art. 327⁽¹⁾ §1 kpc w sposób wyżej opisany.

Dlatego, na wstępie dalszej części stanowiska Sadu Apelacyjnego, należy przypomnieć, iż zarzut procesowy jest uzasadniony jedynie wówczas, gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże, że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowości te prowadziły do następstw, które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut taki jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione, że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji, orzeczenie kończące spór stron miałoby inną treść.

W rozpoznawanej sprawie warunki te nie zostały spełnione.

Ocena ta byłaby inna gdyby rzeczywiście pomiędzy treścią sentencji wyroku, a jego motywami zachodziła taka zasadnicza w swojej skali konstrukcyjna niezgodność, że w jej następstwie motywy te nie zawierałyby danych pozwalających na dokonanie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu niższej instancji.

Twierdzenie o zachodzeniu tej nieprawidłowości, relewantnej dla treści rozstrzygnięcia, byłoby tym bardziej uzasadnione gdyby treści pisemnego uzasadnienia nie dałoby się pogodzić z ustnymi, zasadniczymi motywami rozstrzygnięcia, które Przewodniczący składu orzekającego podał po ogłoszeniu wyroku.

/ por. także, wskazane jedynie ilustracyjnie, postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001, sygn. I CKN 185/01 powołane za zbiorem Lex/

Tak jednak w przypadku uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie jest.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że po odsłuchaniu nagrania z publikacji zaskarżonego wyroku, na której byli obecni reprezentanci procesowi obu stron postępowania należy potwierdzić, iż Przewodniczący podał zasadnicze motywy rozstrzygnięcia, które były zgodne z treścią poszczególnych elementów składowych sentencji ogłoszonego wyroku, a w szczególności w ich ramach zostało wskazane dlaczego Sąd uznał, iż roszczenie odszkodowawcze strony powodowej jest, co do zasady, usprawiedliwione.

Podnoszone jako podstawa zarzutu naruszenia art. 327¹ §1 kpc zdarzenie w postaci doręczenia [obu stronom] błędnego - na skutek omyłki w wydruku komputerowym uzasadnienia orzeczenia, nie uwzględnia faktu - na

który trafnie zwraca uwagę Prokuratoria Generalna RP ,w odpowiedzi na apelację , iż po zorientowaniu się w tej nieprawidłowości , Sąd I instancji wydał w dniu 6 listopada 2021r orzeczenie o sprostowaniu oczywistej omyłki i przesłał obu stronom pisemne motywy zaskarżonego obecnie wyroku, pozbawione tej nieprawidłowości. Odpis tego postanowienia pełnomocnik strony pozwanej otrzymał w dniu 23 listopada 2021r / por. k. 1523 akt /

Skorzystał także z uprawnienia do złożenia na to orzeczenie zażalenia , które z przyczyn formalnych zostało odrzucone , postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 grudnia 2021r /por. k. 1531 akt / Uzyskało wobec tego walor prawomocności.

Wobec tego po jej usunięciu w sposób wyżej wskazany o braku zgodności pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem nie można w sposób usprawiedliwiony mówić . Już tylko dla porządku dostrzec także należy , iż w tych motywach Sąd Okręgowy wskazał na , oraz ocenił zarzuty , które podnosiła w toku sporu strona pozwana.

Należy także zwrócić uwagę , iż mimo , że ówczesny pełnomocnik strony pozwanej - radca prawny A. J. - otrzymał sprostowaną treść uzasadnienia, nie zdecydował się na korektę stanowiska apelacyjnego strony , która reprezentował , przez okres niemal dwóch lat pomiędzy datą złożenia środka odwoławczego a datą rozprawy apelacyjnej podczas której został on rozpoznany.

Nie uczyniła tego także obecna pełnomocnik pozwanej spółki , nawet podczas prezentowania stanowiska procesowego skarżącej na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 listopada 2023r , w ramach którego podtrzymała treść środka odwoławczego i jego wnioski / por. zapis dźwiękowy rozprawy ; minuty 2-4 , zapis skrócony k. 1614 akt /

Z tych powodów, szczególnie w warunkach , gdy podnoszona nieprawidłowość procesowa została przez Sąd I instancji , poprzez działanie podjęte z urzędu, prawomocnie usunięta zarzut ten należy uznać za nieuzasadniony, a tym bardziej za taki , na którym strona skarżąca może skutecznie zbudować zarzut nierozpoznania istoty sprawy [o którym była mowa wyżej.]

Sąd drugiej instancji, rozpoznający sprawę na skutek apelacji, jest związany zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego.

Oznacza to, że bez podniesienia w apelacji odpowiedniego zarzutu - nie może rozważać z urzędu- uchybień prawu procesowemu popełnionych przez Sąd pierwszej instancji, choćby zachodząc, miały wpływ na wynik sprawy.

/ por. także , wskazany jedynie dla przykładu , wyrażający również takie stanowisko, judykat Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020r , sygn. III UK 293/19 /.

Strona pozwana nie formułuje zarzutu naruszenia art. 233 §1 kpc i nie neguje sposobu w jaki Sąd I instancji dokonał oceny zgromadzonych dowodów. Nie stawia też zarzutów natury faktycznej.

Ma to przez pryzmat wskazanej wyżej reguły , to następstwo , iż Sąd Odwoławczy ocenę tę uznaje za niekwestionowaną , a wynikające z jej wniosków ustalenia faktyczne jako poczynione prawidłowo i wystarczające dla oceny roszczenia poddanego pod osąd , przyjmuje za własne.

Już tylko na marginesie , wobec stanowiska apelującej , która negując sposób zastosowania przez Sąd I instancji normy art. 471 kc , odwołuje się do wybranych przez siebie wniosków z opracowania biegłych (...)Uniwersytetu (...)– Zakładu Medycyny Sądowej złożonej na piśmie w sprawie (...), prowadzonej przeciwko K. Z. (2) powiedzieć należy , że wskazując , iż wnioski wówczas sformułowanie potwierdziły prawidłowość diagnozy oraz zaordynowanego przez nią wobec D. S. (1) leczenia jego ówczesnego stanu psychicznego , strona skarżąca nie dostrzega tego , że autorzy tego opracowania J. J. , P. K. i M. F. zostali przesłuchani w charakterze biegłych przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 24 lutego 2021r / k. 1351 akt , zapis dźwiękowy minuty 6-30/ .

Stwierdzili podczas zeznań , iż nie zlecenie zastosowania u ofiary późniejszego samobójstwa R., jako leku podawanego stale w warunkach , gdy osadzony przejawiał skłonności suicydalne było błędem terapeutycznym ze strony lekarza

choć nie tego rodzaju jak wymaga tego prawo karne dla przypisania odpowiedzialności w rozumieniu prawnokarnym tego pojęcia.

Gdy do tego dodać, iż zarówno wypowiadająca się w opinii złożonej w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w K. w sprawie (...) biegła z zakresu psychiatrii dr E. S. jak i w szczególności biegły tej samej specjalności J. R., na podstawie opinii pisemnej oraz uzupełniającej przeprowadzonych w rozpoznawanej sprawie / por. k.1135-1141 oraz 1197 i 1197 v akt / stanowczo i konsekwentnie twierdzili, że sposób w jaki udzielono przywiezionemu z Zakładu Karnego w T. po pierwszej próbie samobójczej D. S. (1) opieki medyczno - psychiatrycznej był dotknięty nieprawidłowościami.

W szczególności nie zastosowano na stałe R. aby uspokoić jego reakcje a inne leki, które dr K. Z. (1) zaordynowała, jakkolwiek skuteczne w ramach dłuższej, systematycznej terapii, nie nadają się do zastosowania w tzw. stanach ostrych, a w nim pozostawał w dniu 2 stycznia 2011r D. S. (1).

Biegły R. podkreślił przy tym / w trakcie wypowiedzi ustnej /, iż zastosowanie R. nie wyklinałoby w pełni groźby ponowienia próby samobójczej przez tego pacjenta ale jej prawdopodobieństwo przy stałym stosowaniu leków na bazie R. istotnie to prawdopodobieństwo mogło ograniczyć. Niepoprawny sposób zaordynowania R. wykluczyło taką minimalizację tego ryzyka i z tym należy łączyć wytkniętą przez biegłego nieprawidłowość medycznego postępowania lekarza - za którego sposób działania odpowiadała wówczas strona pozwana.

Okoliczności ustalone w sprawie, wbrew stanowisku pozwanej spółki nie dają podstawy do potwierdzenia tego, iż Sąd I instancji dopuścił się błędu materialnego, niepoprawnie stosując normę art. 471 kc., poprzez uznanie, że wszystkie trzy przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wobec Skarbu Państwa - Dyrektora Aresztu Śledczego w K. zostały spełnione.

Formułując zarzut materialny strona pozwana podnosi jedynie, że nie została spełniona jedna z nich, a mianowicie brak jest podstaw do tego aby w ustalonym stanie faktycznym, potwierdzić istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą strony powodowej / której powstania oraz wysokości w zakresie oznaczonym w zaskarżonym orzeczeniu skarżąca nie neguje / a nieprawidłowym wykonywaniem przez pozwaną spółkę umowy łączącej strony.

Stanowisko to nie jest uzasadnione albowiem fakty ustalone w postępowaniu taki związek potwierdzają.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu niższej instancji prowadzące do takiej oceny prawnej, a powtarzanie tych samych lub bardzo zbliżonych argumentów, opartych m. in. na wskazanych przez Sąd Okręgowy wypowiedziach orzecznictwa oraz przedstawicieli literatury przedmiotu, po raz kolejny jest z przyczyn teleologicznych niecelowe.

Dodać jedynie należy, iż opierając się na ustalonych w sprawie faktach, Sąd Okręgowy zasadnie odwołał się, weryfikując tę przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej do konstrukcji dowodu *prima facie*, poprawnie uznając także, że strona skarżąca, którą w tych okolicznościach obciążył ciężar dowodzenia, nie sprostала wykazaniu, iż sposób postępowania dr K. Z. (1) w trakcie ordynowania sposobu leczenia D. S. (1) był prawidłowy, a do kolejnej próby samobójczej tego osadzonego doszłoby nawet wówczas gdyby lekarz psychiatra zleciła wówczas na stałe R., a pacjent został unieruchomiony przez zlecone przez nią użycie pasów.

Trzeba bowiem, w tym kontekście przypomnieć, że z niekwestionowanych w sprawie ustaleń wynika, iż lekarz za którego sposób działania odpowiadała kontraktowo pozwana, miała możliwość wykorzystania wówczas wszystkich niezbędnych środków w jakie znajdują się na wyposażeniu szpitalnego oddziału psychiatrycznego, a D. S. został przywieziony do Aresztu Śledczego w K. z Z K w T. unieruchomiony, przy czym pasy bezpieczeństwa były wobec niego stosowane także na terenie tej palcówki penitencjarnej / po pierwszej próbie samobójczej /, co wynikało z dokumentacji pacjenta z kitarą K. Z. zapoznała się przed ordynacją środków stosowanych wobec osadzonego z potwierdzonymi, objawianymi otwarcie zamiarami suicydalnymi.

Z podanych wyżej powodów w uznaniu , iż żaden zarzut apelacyjny nie jest usprawiedliwiony , opartą na ich apelację , Sąd II instancji oddalił , na podstawie art. 385 kpc. w z art. 471 kc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd oparł na normie art. 98 §1, §1¹ i 3 oraz 99 kpc i wynikającej z pierwszego z wymienionych przepisów zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna od przegrywającej ten etap sporu stron (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej , odpowiada wynagrodzeniu zawodowego pełnomocnika – adwokata , ustalonej jako pochodna wartości przedmiotu zaskarżenia , na podstawie §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 [DzU z 2015 poz. 1800].

Kwota ta została przyznana wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie o których Sąd był obowiązany orzec z urzędu.